MARCIÀ GARCIA & COSMOQUISSO

El cas del des-investigador privat

Gabriel García de Oro
Purificación Hernández

edebé

MARCIÀ GARCIA & COSMOQUISSO

El cas del des-investigador privat

Títol original: *El caso del des-investigador privado*

© Text de Gabriel García de Oro, 2013
© Il·lustracions de Purificación Hernández, 2013

© de l'edició: EDEBÉ, 2013
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Direcció: Reina Duarte
Edició: Elena Valencia
Disseny: BOOK & LOOK
© *Traducció:* Elisenda Vergés-Bó

Primera edició, octubre 2013

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser duta a terme amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes en la Llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra. (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

ISBN 978-84-683-0830-2
Dipòsit Legal: B. 16628-2013
Imprès a Espanya
Printed in Spain

El cas del des-investigador privat

Gabriel García de Oro
Purificación Hernández

edebé

0. Exclusiva interestel·lar: el Marcià Garcia com no l'havies vist mai abans!!!

Ep, això comença fort! Marcià Garcia com no l'havies vist mai abans!!! I mira que l'hem vist de MOOOOOLTES maneres. Però, tot i així, aquest capítol ens promet que veurem Marcià Garcia com no l'hem vist mai abans... **Uaaaaaaaa aaaU!!!**

A més, encara que no ho digui el títol, hem d'afanyar-nos perquè les coses a l'univers van de MAL BORRÀS. Però malament, malament. Per què us ho dic? Per això que llegiràs tot seguit...

Aquí tenim el Marcià, corrent gairebé nu pel carrer, en CALÇOTETS, amb unes sabatilles d'esport megaguais d'aquelles que gairebé corren soles. A més, porta una espasa

làser de joguina que emet una **LLUM BLAVA MOLT INTENSA.** Però això no és tot. També porta un braçalet amb un BOTÓ VERMELL ENORME enmig. I a sobre va cridant AI, AI, AI com si li fes mal tot.

Però el més estrany no és que corri en calçotets pel carrer, ni l'espasa làser, ni el braçalet amb el botó vermell, **i ara!** El que és més estrany és que al Marcià el persegueixen el Cosmoquisso, Mirta Suàrez i tres *usians*. Si t'hi fixes una mica més i tens bona memòria, veuràs que un dels tres extraterrestres és el rei mateix dels *usians*. I ells també criden, però no «ai, ai, ai» com si els fes mal l'aire. **NOOOOOO.**

—Vull Marcià Garcia viu o mort, tant m'és! Pagarà per la seva traïció! —crida el rei de tots els *uofgasaeraiudrestiuiuiuipolemurde(barrabarra) tresadasarionans* :-).

—**Ruquerín, ruquerín, ruquerín!** —borda electrònicament el Cosmoquisso amb els ma-

:-) uofgasaeraiudrestiuiuiuipolemurde(barrabarra)tresadasarionans és el nom complet d'*usià*, és a dir, dels habitants del planeta U (per si ho havies oblidat :-)).

teixos sorollets que fa quan persegueix un enemic perillós.

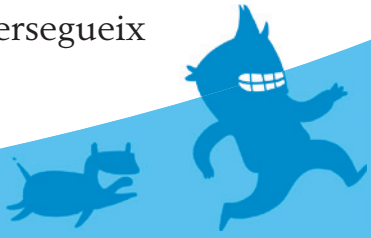

—M’has mentit! Mai no tornaré a confiar en tu —somica Mirta Suàrez.

Què et sembla?

I això no és tot. Si tens l’orella molt però que molt fina, podràs sentir un **ZZZZZZZZZZZZZZ ZZZZZZZZZZZZ**. El sents? No? Espera’t, acosta-t’hi.

POSA L’ORELLA AQUÍ

El sents ara? Doncs ja ho veus, o més ben dit, ja sents com estan les coses. Com ha arribat el Marcià a aquesta situació? Què ha fet perquè fins i tot el Cosmoquisso li bordi com a un enemic? Qui ha...?

STOP!!!

Aquest cop el Marcià s'ha ficat en un bon enrenou. Està embolicat en el que pot ser el començament d'una guerra interplanetària i a més tothom el persegueix.

Culpable?

Innocent?

No ho sap ningú. El que jo sí que sé és que tu, des d'aquí, des d'aquest llibre, des d'aquestes pàgines, seràs testimoni del que pot ser el final de tot. De la Terra. De l'univers. Del Marcià. De tot.

Què? T'hi atreveixes? Sí? Així doncs... comencem! Però ja ho saps, abans necessites un llapis i apuntar en aquest requadre el dia i l'hora d'ara mateix :-) :

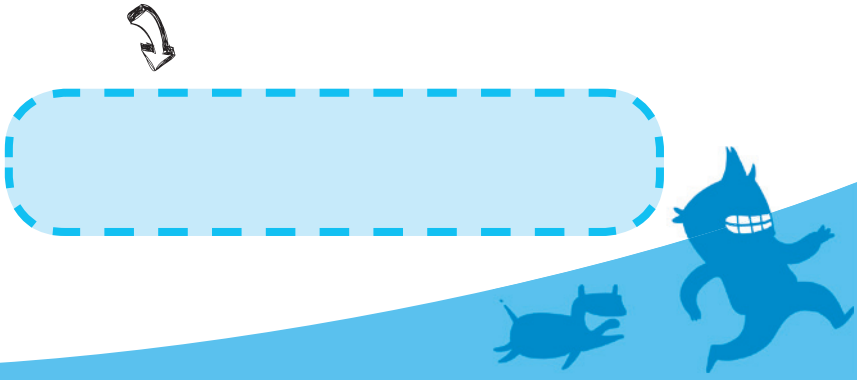

Ja està? Molt bé!

Sempre recordaràs el dia i l'hora exacta, exacta, exacta. El moment just en què vas començar a llegir una aventura fantàsticament vertadera, plena de perills perillosissíms i d'amenaçadores amenaces. Sí, ho has endevinat. No t'has equivocat de llibre. Ets aquí, en aquest, just davant de...

I...

El cas del des-investigador privat

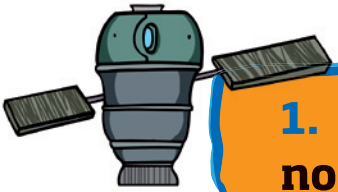

1. La sonda espacial no tripulada «Òrbita Mart»

UUAAAAAAAUUUUU! Per ser el capítol zero no ha estat malament, oi? A veure com ens va aquest.

Som-hi.

Aquí tenim el Marcià, avorrit. Molt. Normal, perquè quan un està acostumat a salvar el planeta, s'avorreix amb qualsevol cosa que no siguin perills perillosíssims o aventures **aventurosíssimes**. I ja feia algun temps que no rebia cap encàrrec, cap missió. Era com si la galàxia s'hagués oblidat d'ell, com si ja no el necessitessin.

—Ai, que injust que és l'univers, amic Cosmoquisso! Ara que ja no ens necessiten, s'obliden de nosaltres. AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAÏ!

Admetem que aquest sospir li va sortir massa fort, sobretot enmig d'una classe.

—Que li passa res, senyor Marcià Garcia? De segur que no m'escoltava. Però ho repetiré per a vostè. Aquest cop presti atenció. No li ho tornaré a repetir.

Sí, el professor Dolç també ha sentit aquest llarg «AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAI!».

—La nostra ciutat està joiosa —va continuar el professor Dolç—. Des de fa uns dies es troba exposada al Museu Astronòmic la sonda espacial no tripulada «Òrbita Mart», la primera que es va llançar a l'espai i va estar-se tres anys prenent dades de Mart. Amb prou feines fa un mes que la sonda ha tornat a la Terra sense cap dany. Us adoneu del que significa això? Un avenç científic sense precedents. INAUDIT. ABSOLUT. La humanitat conquerint l'univers. I això no és tot. Nosaltres la podrem visitar demà. Veurem aquesta meravellosa demostració de tecnologia i superació que...

PUAH HA HA HA!

Ja ho veus. Això no és cap sospir, ni de bon tros sona a sospir. Ja ho veuràs: llegeix en veu alta **PUAH-HA-HA-HA.** Sona a tot menys a sospir. Sona a... riallada. Riallada que se li va escapar a...

—Senyor Marcià Garcia, es pot saber què és el que li fa tanta gràcia? —va preguntar enfadat el professor—. Fa un moment vostè estava sospirant i he fet la vista grossa. Però ara sí que m'agradaria que compartís amb tota la classe això que ha fet que rigui per les butxaques.

No, és clar que no podia. No podia dir que, **per a ell,** una petita nau sense tripulació no representava cap avenç tecnològic.

Ell, que havia vist coses que vosaltres (si no fos perquè jo escric les seves aventures) no us creuríeu.

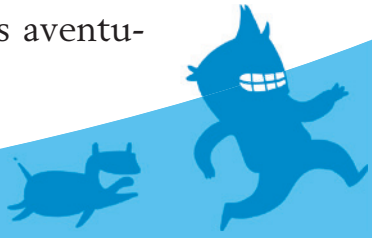

Ell, que havia viatjat en naus *usianes* i que l'havien convertit en massa de croqueta espacial.

Ell, que tenia com a mascota un gos extraterrestre que es connectava a l'USB del seu ordinador...

Ell, Marcià Garcia, no es deixava impressionar per una nau de llauna encara que hagués anat i tornat cent cops de Mart.

Però, és clar, tampoc no podia dir enmig de la classe que se li havia escapat el riure per això.

—Perdoni, professor Dolç, no era una riallada... Era un altre... sospir.

Ara la riallada va ser dels altres de la classe.

Però res de **CÀSTIGS** per a ells, només per al Marcià, que va haver de quedar-se després de classe per escriure cent vegades a mà aquesta frase:

Riure's dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja.

Cent vegades!

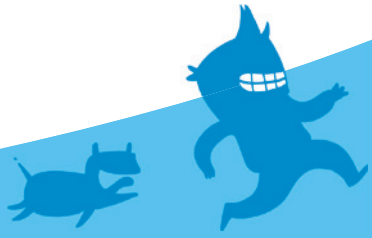

A mà!

I per si fos poc, el professor Emili Dolç va dir que cada frase que no estigués amb **PERFECTA CAL·LIGRAFIA** no valdria i hauria de tornar-la a escriure.

Uffffffff! Imagina't.

El Marcià va necessitar un capítol sencer per complir el seu càstig. T'atreveixes a llegir frase a frase el que va escriure el Marcià? Mira que costa menys llegir que escriure :-). Vaaaaaa, fes-ho...

2. Cent vegades «Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja»

Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la

humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços

científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Ai..., estic cansat, ja porto 50 frases d'aquestes. Quin rotllo professor! Bé, li explicaré un acudit... Total, tampoc crec que vostè estigui tan malament del cap per llegir cent frases iguals, però per si ho està, li aniria bé riure una mica :-). Aquest és el meu acudit: Una professora pregunta a un alumne: «Per què és famós Cristòfor Colom?» I l'alumne respon: «Per la seva memòria, senyoreta». «Per la seva memòria?», va dir sorpresa la senyoreta. «Sí, per la seva memòria –contesta l'alumne–, aquí a l'estàtua posa A LA MEMÒRIA DE COLOM». Bé ja hem rigut una estona. Continuo professor!!! Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la

humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja. Riure'm dels avenços científics de la humanitat és una cosa molt, però que molt lletja.

3. Una nau interespacial per escapar-se del desastre?

Quant de temps es perd amb aquests càstigs! Anem una mica amb retard. Donem-li *canya*.

Res especial durant el camí?

NO.

Res especial just abans d'arribar a casa?

SÍ. Una cosa tan especial que el Marcià va dir UAAAAAAAAAAAAAALA!

El Cosmoquisso no va fer cap **«ruquerín, ruquerín, ruquerín, ruquerín!».** Simplement, penjat com una cosmotxilla, es va limitar a llepar l'orella del Marcià com qui diu: «Anem a casa, tinc ganes d'estirar-me al sofà, ha estat un dia llarg». Però el Marcià estava massa INTRIGAT per estirar-se en cap sofà. Tenia un bon motiu per estar intrigat!

Què significaven tots aquells CAMIONS descarregant enormes focus de llum, grans catifes, impressionants decorats de fusta que simulaven una illa deserta?

Què era tota aquella gent treballant com si s'hagués d'acabar el MÓN en unes hores i haguessin de pujar en una nau interespacial per escaparse del desastre?

UNA NAU INTERESPACIAL PER ESCAPAR-SE DEL DESASTRE?

El Marcià es va aturar en aquesta frase. És clar! Tota aquella gent, just davant de casa seva, descarregant camions immensos i entrant en un local enorme... Tots aquells llums i senyals... No n'hi havia cap dubte, hi estaven muntant una pista d'enlairament per a una nau espacial.

—Amic Cosmoquisso, potser la galàxia ens ha oblidat, però encara ens necessita. Em temo que just davant de casa nostra algú està tramant alguna cosa dolenta i perillosa... MOLT **DOLENTA** i molt perillosa... Un

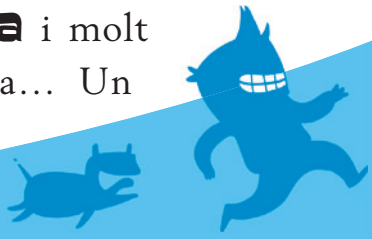

altre cas com el de la MONSTERBURGUER? Som-hi, company —va dir mentre es treia el Cosmoquisso de l'esquena—, utilitza els teus superpoders...

—Alto! Mans enlaire! —va interrompre una veu profunda i aguda alhora, forçada com qui imita un to que no és el seu.

—Ahhhhhhhhh!!! —va cridar el Marcià en notar a l'esquena una supermegapoderosa arma espacial—. No ens matis! Estic passejant el meu gosset, que és molt caganer i necessita fer molta caca. Jo no sé res de res. I aquest no és el Cosmoquisso, només és un gos caganer que...

—Ha, ha, ha... —va riure la veu just en el moment que el Marcià notava que deixaven d'apuntar-lo amb la supermegapoderosa arma espacial—. Però què dius?

El Marcià es va tombar i, en comptes d'un malvat extraterrestre d'una galàxia llunyana, va veure la **Mirta Suàrez** acompanyada del seu CHíHUAHUA. Ara el més perillós per al Marcià eren les mirades que li feia el Cosmoquisso, enfadat potser per allò de «gosset caganer».

—No em diràs que t'he espantat? El GRAN MARCIÀ GARCIA ESPANTAT per una brometa?

—I ara! No m'he espantat. Això que acabes de viure és el que jo anomeno una *contrabroma*. Ha, ha, ha... Has picat tu en creure que he picat jo. **CONTRABROMA MORTAL!** —el Marcià va acabar de dir això alçant els braços com si acabés de llançar al cel una immensa bola de foc sortida de l'energia de les seves mans—. Però ja està bé de jocs... Estem investigant. Aquí n'està passant una de grossa. Estem salvant la galàxia i tot el planeta. Tu, el teu chihuahua i les teves brometes incloses. Així que deixa'ns concentrar.

—Ens salvaràs d'una joieria? Que brillant, Marcià! En quin planeta vius? Fa setmanes que estan anunciant que avui inauguren la joieria més *supermegafashion* de la ciutat. No te n'has assabentat?

—Una joieria? —va repetir mirant el Cosmoquisso—. I per què necessiten

aquest decorats d'illa deserta? No ho sé... El meu instint em diu que això és mooooooooolt estrany.

—No has vist l'anunci que surt tot el dia a la tele? El que va d'una...

Hola, sóc jo, l'escriptor... Perdó que talli la conversa, però mentre la Mirta explica al Marcià l'anunci de televisió, jo te l'explicaré a tu. Suposo que tu tampoc no has vist l'anunci de **Joieries L'ILLA,** oi? Doncs aleshores...